

[V. Knudsen.]

og rigeligt hensyn til det forannævnte, bør aktionærerne også betragtes som en slags mennesker, der kan tiltrænge og tilkomme et dyrtidstillæg i form af et noget højere udbytte.

Det er en kendsgerning, at mange ældre selvhjulpne mennesker har deres kapital anbragt i aktier. Såvidt mig bekendt har mange småsparere i de senere år anbragt deres opsparede midler i aktier, heldigvis for dem, idet denne anbringelse har vist sig i høj grad at være mere kapitalbevarende og kapitalsikrende end anbringelse i fast forrentede værdipapirer. Disse sparere gavner dansk erhvervsliv ved at betro erhvervene deres sparepenge; de får gennem den økonomiske interesse i selskaberne en gavnlige interesse i erhvervslivets trivsel, men de løber også en risiko, og så er det kun rimeligt, at de — når forholdene for deres selskaber gør det forvarligt — får en opmuntring i form af et højere udbytte, uden at selskabet af den grund bør kritiseres.

Vi er i denne sal vel næsten 100 pct. enige om nødvendigheden af en vis opsparing, helst så stor som muligt, og når dette er tilfældet, kan man ikke nøjes med at anbefale opsparingen, men man må samtidig gøre den tillokkende for befolkningen, så den får rimelig og god afkastning af de opsparede midler, også når sparepengene anbringes i aktier. Opmuntrende for sparere har de sidste år jo ikke været, idet de har set deres værdier skrumpe ind. Det gælder også i høj grad de midler, sparere har indbetalt i livsforsikringsselskaber og til pensionsordninger. Det er et spørgsmål, om de regler, hvorefter disse midler anbringes, ikke er forældede. Såvidt jeg har kunnet konstatere, er de fra 1930, og siden den tid har vi haft de to devalueringer, i 1931 og i 1949. Måske den højtærede handelsminister ved lejlighed vil overveje betimeligheden af en ændring i disse regler — såvidt jeg ved, skal det ske i samråd med justitsministeriet.

I denne forbindelse vil jeg gerne henviser til den meget interessante artikel, skibsreder A. P. Møller har skrevet i „Nationaltidende“ den 26. oktober omhandlende sparernes problemer. Rigsdagens medlemmer har modtaget et særtryk af artiklen. De samme problemer er behandlet i en artikel af professor Vinding Kruse i samme blad den 28. oktober, også heraf har rigsdagens medlemmer fået særtryk. Endelig har vekselerer Palle Palsby i „Berlingske Tidende“ for 30. oktober i tilslutning til

skibsreder A. P. Møllers artikel på en særdeles saglig måde redegjort for sine synspunkter og omtalt, hvorledes de samme problemer er behandlet i Sverige og England. Jeg vil tro, man i fremtiden gør klogt i at kæle lidt for sparere her i landet; de har meget til gode.

Foruden om udbyttebegrænsning indeholder lovforslaget en bestemmelse om bestyrelsesmedlemmers honorarer, der er maksimeret til 3 000 kr. Jeg nærer i og for sig ikke tvivl om, at de bestyrelsesmandater, der skal besættes her i landet, kan besættes selv med denne maksimering, men jeg er ikke sikker på, at man i alle tilfælde kan få de rette mennesker, og dette er selvfølgelig hovedsagen for selskaberne. Der er adgang for ministeren til at dispensere fra bestemmelsen om de 3 000 kr.s maksimum, hvilket er en formildende omstændighed, men jeg havde hellere set, at maksimeringen var udgået af loven.

Selvom jeg mener, at man trygt kan overlade til selskabernes ansvarlige ledelse at foretage fordelingen af årets overskud — resultatet af de undersøgelser, der er foretaget, viser jo dette —, vil mit parti stemme for lovforslaget, så at loven forlænges for et år, idet vi regner med, at den derefter kan bortfalde.

Gudiksen: Udbyttebegrænsningsloven har nu virket siden 1941, og den har haft sin mission i den tid. Den har haft to opgaver. Den ene opgave var at begrænse udbyttet til det gennemsnit, det havde i 1937—39, og den anden opgave var at holde honorarerne, bestyrelsesudgifterne, nede under en vis højde. Loven har løst disse opgaver tilfredsstillende både i krigstiden og i efterkrigstiden. For 3 år siden, i 1948, var loven til revision, og da blev det vedtaget, at den for udbyttets vedkommende kunne bortfalde, således at selskaberne herefter kunne betale udbytte efter eget behag, hvorimod bestemmelsen om bestyrelseshonorarerne blev bibeholdt.

Det, der foreligger i dag, er forslag om forlængelse af denne bestemmelse for et år. Deri ligger i virkeligheden en tilkendegivelse af, at vi står overfor en lov under afvikling, idet forlængelsen nu er sat til et år, og det er jeg indforstået med, idet vi ganske sikkert kan undvære loven. Såvidt jeg ved, var gennemsnitsudbyttet 6,9 pct. i 1948, da vi havde bestemmelsen om udbyttebegrænsning, og året efter, 1949, var det 7,1 pct. Det er altså ikke steget væsentligt, og samtidig er der sket en